

[Justitsministeren]

ville der alligevel være brug for en undtagelsesbestemmelse for særlige tilfælde, for så ville man vel være lige vidt, idet nuanceringen i praksis ville blive den samme, som den allerede er i statsamternes praksis i dag. Det beror i sidste instans på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

Til sidst vil jeg kommentere de bemærkninger, der er i forslaget vedrørende samværs-sabotage, som jeg synes er et vigtigt, et centralt spørgsmål. Man nævner, at det i lovtæksten særligt skal fremhæves, at vedholdende modarbejdelse af en rimelig samværsret kan indgå som en af begrundelserne for overførsel af forældremyndigheden.

Jeg vil være meget skeptisk over for, at det moment skulle fremhæves særligt i loven. Afgørende for, om forældremyndigheden skal overføres, må altid være hensynet til, hvad der er bedst for barnet. Det er i det hele taget det afgørende i denne lovgivning, at vi tager udgangspunkt i barnets situation, barnets tarv.

Vi må ikke glemme, at problemet er meget kompliceret, og at det er utvivlsomt, at modarbejdelse af samværsretten ikke kan stå alene som grund til at overføre forældremyndigheden. Ud over den såkaldte sabotage må der være andre vægtige grunde, der taler for en ændring af forældremyndighedsafgørelsen, herunder hvorvidt den anden forælder er egnet til at have forældremyndigheden. Der er jeg meget på linje med arbejdsgruppen i de synspunkter, der fremgår af 1983-betænkningen, hvor man forholder sig til sabotagespørgsmålet. Det er som sagt barnets tarv, der er det afgørende, og mange andre forhold end sabotagespørgsmålet kan være af stor betydning for barnets tarv.

Der er ingen tvivl om, at domstolene i dag lader spørgsmålet om sabotage indgå i de samlede overvejelser som et af de momenter, der kan begrunde overførsel af forældremyndigheden. Derfor mener jeg ikke, der er behov for en egentlig lovfæstelse på dette område. Nu er dette forslag fremsat på et sådant tidspunkt, at jeg går ud fra, at forslagsstillerne ikke forestiller sig, at det skal vedtages før sommerferien, men jeg synes, det er et af de områder, som vi skal diskutere indgående i Retsudvalget.

Som det fremgår, er reglerne for relativt ny-lig blevet revideret, og jeg mener alt i alt, at lovændringen har virket i den rigtige retning

og i øvrigt har fungeret tilfredsstillende. Derfor må jeg sige, at jeg har svært ved at se behovet for at nedsætte et ad hoc-udvalg og eller et permanent udvalg.

Helge Adam Møller (KF):

Beslutningsforslag nr. B 87 omhandler revision af myndighedsloven; det drejer sig altså om forældremyndighed og samværsret. Dette er jo en lovgivning, som vækker utrolig stærke følelser, i hvert fald når man ikke er enig. Det er en lov, der involverer forholdet mellem forældre og et eller flere børn og forholdet mellem forældrene indbyrdes. Det handler om kærlighed, og det handler desværre også mange gange om det, kærlighed kan udvikle sig til, nemlig had mellem forældre. Hvis det udarter i den retning, ved alle, hvem der bliver den største taber i sådanne forældrestridigheder; det bliver barnet eller børnene.

Vores holdning i Det Konservative Folkeparti er i dag den samme som for 7 år siden, nemlig at ledetråden både i lovgivningen og i administrationen af loven, når man skal afgøre forældremyndighed og samværsret, selvfølgelig er barnets tarv – eller sagt på almindeligt dansk: hvad der er bedst for barnet.

Jeg er ikke i tvivl om, at når barnets tarv er ledetråden eller nøgleordet i alle afgørelser, må det indimellem blive sådan, at den ene forælder – og i de fleste tilfælde vil det være faderen – bliver behandlet mindre retfærdigt. Men hvis man fastholder, at barnets tarv er det afgørende vigtige – og vi har ofte indblandet 3 parter: moderen, faderen og barnet – så kan man altså risikere, at en af de to øvrige parter ikke får en afgørelse, som for ham eller hende er absolut retfærdig. Det er, sagt ligeud, min opfattelse, at vi aldrig – uanset hvordan vi indretter lovgivningen – kan lovgive ud af de menneskelige tragedier, som vi alle bliver præsenteret for indimellem på dette område.

Folketinget kan lovgive om meget og gør det bestemt også. Vi kan fastsætte straffe for dem, der bryder lovene, og vi kan have politi og domstole til at tilgodese, at loven bliver fulgt. Men lovgive om had, kærlighed og forholdet mellem forældre – hvordan de skal opføre sig over for hinanden, anstændigt og hensynsfuldt – det kan vi ikke. Hvis vi ville prøve at gøre det, måtte vi konstatere, at det ville være umuligt at kontrollere, at det blev fulgt. Menneske-